

*Mary Healy,
a detroiti Szent Szív Szeminárium egyetemi docensének
tanúságtétele*

*Az Úr irgalma nem fogyott el egészen;
jósága és kegyelme még nem merült ki.
Minden reggel újjáéled, nagy az ő hűsége.*
(Siral 3,22–23)

Vasárnapi katolikus családban kezdtem az életemet. Heti egy óra erejéig, a vasárnapi misén katolikusok voltunk, de ettől eltekintve Istennek nem sok hely jutott az életünkben. Nem imádkoztunk együtt, nem olvastuk a Szentírást, nem beszéltünk Istenről, illetve bármilyen hagyományos áhítatot sem tartottunk. De mindez tizenkét éves koromban megváltozott. A szüleim a Cursillo Mozgalom vezette hétvégi lelkigyakorlaton vettek részt, és mindketten személyesen találkoztak Jézussal, ami gyökeresen megváltoztatta őket. Krisztus lett az életük középpontja, és észrevehetően buzgóbbá, szeretetteljesebbé, türelmesebbé, alázatosabbá és örömtelibbé váltak. Elkezdtek minden este családi imát tartani.

Fiatal kamaszként mély benyomást tettek rám a szüleimnél látott változások, amelyek felébresztették bennem az Isten iránti vágyat. Aztán az ifjúsági lelkigyakorlatok során én is találkoztam az Úrral. Hittem benne, és neki akartam élni. Csatlakoztam egy bibliaórához és egy ifjúsági kórushoz. De most, utólag már látom, hogy ezekből a tevékenységekből hiányzott az imaélet megalapozására irányuló képzés: hogy miként lehet fenntartani és megerősíteni a Jézussal való, még csak most kezdődő kapcsolatot.

Amikor egyetemre kerültem, az ifjúsági lelkigyakorlatokon tapasztalt „lelki csúcspont” kezdett alábbhagyni. Mivel nem rendelkeztem erős alappal, azt kezdtem érezni, hogy Isten távol van. Úgy tűnt, mintha egy száraz sivatagban lennék. Vissza akartam szerezni az Istenhez való közelség korábban meglevő érzését, de nem tudtam, mit tegyek. Ugyanakkor gondjaim támadtak a barátaimmal való kapcsolataimban, ami

depresszióssá tett. Nagyon függtem a barátaimtól az önértékelésem terén, és amikor úgy éreztem, hogy ők bántanak, félreértenek vagy elutasítanak, teljesen le voltam sújtva. Emlékszem, hogy néha kiüresedettnek és egyedül éreztem magam az egyetemi campuson, és szinte fizikálisan megéltam az ürességet a lényem legmélyén. Kiáltottam Istenhez, de úgy tűnt, hogy nincs jelen.

Miután lediplomáztam, nem voltam biztos benne, mit akarok csinálni, de azt tudtam, hogy a hitem és az életem közötti egyensúlytalanságnak véget kell vetni. Istenre volt szükségem az életemben. Hallottam egy helyről, ahol úgy tűnt, hogy Isten megtalálható: a Steubenville-i Ferences Egyetemen, ahol a katolikus karizmatikus megújulás mozgalma igencsak aktív volt, a Szentlélek pedig nagyon is jelen volt és élt. A húgom ott tanult, és nagyon érzékelhető változást láttam benne – olyan békét, örömet és szenvedélyt az Úr iránt, amely korábban nem volt benne. Ezért úgy döntöttem, hogy a Ferences Egyetemre megyek posztgraduális teológiai tanulmányokat folytatni, de az igazi ok a lelki szomjúságom csillapítása volt.

Szinte mihelyt megérkeztem, az Úr elkezdett gyógyítani és átalakítani. A hallgatók többsége minden nap misére járt, a vasárnapi szentmise során pedig a földi mennyországot ízleltük meg, amit mély hittel, dicsérrettel és imádattal ünnepeltünk meg. Az egyetemet vezető ferences barátok a Szentlélek örömét árasztották. Az első gyónásom során a pap velem együtt imádkozott a gyógyulásomért és a megszabadításomért, én pedig az újszerű szabadság és béke óriási érzését éltem meg. Körülbelül ugyanabban az időben részt vettem a héthetes programot alkotó *Élet a Szentlélekben* című szemináriumon, amelynek során a Szentlélek és ajándékainak friss kiadását kapjuk. Ez a Szentlélekben való keresztségért végzett imádsággal zárul – a pünkösdi élmény egyfajta megújulásával és a megerősítés kegyelmének megélésével. Amikor értem imádkoztak, semmi érzékelhető nem történt. Nem mentem keresztül semmilyen érzelmi élményen. De a következő hetekben és hónapokban kezdtem megtapasztalni, hogy a Szentlélek erőteljesen cselekszik annak érdekében, hogy mély és tartós változást hozzon az életembe. E változás három jelét szeretném megosztani.

Először is, néhány héttel az *Élet a Szentlélekben* szemináriumot követően hallottam, hogy egy egész éjszakán át tartó virrasztás és szentség-

imádás lesz az egyetemen. Még soha nem voltam olyan radikális, hogy egész éjjel imádkozzak, és úgy döntöttem, most megteszem. Este azzal az elhatározással mentem a kápolnába, hogy ha lehet, egész éjjel maradok. Tehát azzal kezdtem, hogy nagyon lassan, összpontosítva imádkoztam a rózsafüzért. Aztán ránéztem az órára, és megállapítottam, hogy alig telt el idő. Aztán imádkoztam egy kilencedet... és újra ránéztem az órára. Olvastam egy kicsit a Szentírást... az idő pedig alig akart telni. Próbáltam még imádkozni, de nagyon elálmosodtam. Végül hajnali 2:00 körül úgy döntöttem, hogy ez az egész éjszakai imádság mégis meghaladja a képességeimet – nem voltam elég szent! Így távoztam a kápolnából. De abban a pillanatban, amikor kimentem a hideg éjszakai levegőbe, nyilvánvaló volt, hogy egy változás ment végbe bennem. Egy kézzelfogható jelenlét volt a szívemben. Tudtam, hogy Jézus ott van bennem, élő tabernákulumként. Teljesen elmúlt az a belső üresség, amit évek óta éreztem. Amint visszasétáltam a kollégiumhoz, nem tudtam abbahagyni az Úr dicséretét. Azon éjszaka óta az Úr jelenléte velem maradt, bár általában nem érzem kézzelfoghatóan, viszont az üresség soha nem tért vissza.

A Szentlélek második jele életemben a tavaszi szünetben nyilvánult meg, amikor egy diákcsoporttal elmentem a floridai Daytona Beach-be. Évente egyetemisták ezrei mennek Floridába tavaszi szünetre inni, bulizni és szórakozni. De a Steubenville-i csoportunk evangelizálni ment. Végigsétáltunk a tengerparton, beszélgetésbe elegyedtünk idegenekkel és Jézusról beszélgettünk azzal, aki nyitott volt meghallgatni minket. Egy este ott voltunk egy helyi plébánián, dicsértük és imádtuk az Urat. Egy „Él, él, él!” refrénű dalt énekeltünk. Ahogy énekeltük, hirtelen a legmélyebb meggyőződés támadt a szívem mélyén: ÉL, ÉL! Abban a pillanatban megértettem, hogy Jézus feltámadott, és olyan módon él, amelyet soha nem tagadhatnék meg, és ez mindent megváltoztat!

A Szentlélek harmadik jele életemben pár évvel később mutatkozott meg, miután beléptem egy katolikus és ökumenikus karizmatikus laikus közösségbe Washington közelében. Isten Anyja Közössége volt a neve, és tagjaink közé tartoztak papok, vallásos és egyedülálló fiatalok, valamint sok pár és gyermekes család. A laikus közösségek a keresztyén élet szándékos megélésének gyönyörű módját alkotják. Elkötelezzük magunkat ezen emberek csoportja mellett – hogy szeretjük egymást, együtt növekszünk a szentségben, bátorítjuk és támogatjuk egymást a keresztyén

életben, és osztozunk egymással a szükségben. Öt másik fiatal nővel költöttem egy házba.

Közösségi házban élni csodás ajándék, mert mindenféle dolgot felfedezünk magunkról, amit soha nem akartunk megtudni! Életem ezen időszakában volt egy magamról kialakított képem: hogy alapvetően egy igazán jó ember vagyok – kedves, jótékonykodó, barátságos, nagylelkű, okos, szent... és nagyon szerény. Néhány hónapos együttélést követően azonban kezdtük megtapasztalni azokat a kapcsolati szintű nehézségeket, amelyeket az egymással összezárt emberek bármely csoportja átél. Különösen egy személy volt az, Bobbie, akivel nehezen tudtam kijönni. Úgy tűnt, hogy irritálom, folyton vitákba keveredtünk és egymást idegesítettük.

Eredetileg az volt a reakcióm, hogy: „Keményebben fogok dolgozni, hogy kedves és szeretetteljes legyek. Javulni fogok.” De azt tapasztaltam, hogy minél inkább próbálkoztam, annál inkább kudarcot vallottam. Kezdtem felismerni magamban a büszkeség, az ítélkezés, a megrovó szellem, a féltékenység, az önszeretet és az önsajnálát olyan mintáit, amelyeket előzőleg nem vettem észre. Gyónni mentem és megpróbáltam változni, de nem sikerült. Az idő múlásával egyre frusztráltabb és lelketlenebb lettem. Kezdtem azt gondolni, hogy talán a szentségre való törekvés nem nekem való; egyszerűen túl nehéz.

Egy nap, amikor eluralkodott rajtam a csüggedés, megosztottam a gondjaimat egy, a házban levő másik nővérrrel. A válasza meglepett. Egyszerűen azt mondta: „Mary, azt hiszem, Isten *pontosan* oda helyezte, ahová akarta, hogy kerülj.” Az Úr ezt az egyszerű szót használta, hogy a megérintse a szívemet. Hirtelen rájöttem, hogy az Úr mindent tud a bűneimről és a kudarcaimról, és egyik sem volt számára meglepetés. Sőt, egyik sem okozott neki gondot, hiszen már az életét adta értem és minden elkövetett bűnömért a kereszten! Egy és ugyanazon pillanatban megláttam saját abszolút méltatlanságomat és Isten teljes, hatalmas és feltétel nélküli szeretetét irántam. Pontosán úgy szeretett, amint voltam, teljes szegénységemben és tehetetlenségemben. Megértettem, hogy az Úr megengedte, hogy megtapasztaljam saját tehetetlenségemet, hogy egyedül bármi jót elérjek. Semmit sem tehettem, semmit sem kellett tennem, hogy lekötelezzem. Minden csakis az Ő kegyelméből fakad.

Attól kezdve az életem felbolydult! Már nem arról szólt, hogy saját erőfeszítéseimmel próbálok jó ember lenni, Istennek tetszeni, kitelje-

sedést találni – amit „félelemalapú kereszténységnek” lehetne nevezni. Ehelyett a Szentlélek működött bennem, én egyszerűen engedtem neki, mindig a lehető legnagyobb igent mondva. Már nem én irányítottam az életemet. Jézus irányította, én pedig követtem az úton. Megszabadultam a kudarc és a büntudat addig sújtó érzésétől. A béke és az öröm új mélységeit korábban ismeretlen módon tapasztaltam meg. Kezdtém belátni, hogy a keresztény életben sokkal több van, mint korábban gondoltam vagy megértettem – ez egy teljesen új élet, amely Istentől szabadon áramlott rám. Korábban meg nem tapasztalt módon kezdtem megérteni Jézus dicsőséges fenségét, és megtapasztaltam, hogy Isten valóban megváltoztat engem az általa kinyilatkoztatott igazságon keresztül. A régi, a bűn rabságában vergődő énem valóban halott; valóban keresztre feszítettem vele, és új életre keltem vele együtt. A Szentlélek él és tevékenykedik bennem; csak tudatosabbnak és figyelmesebbnek kell lennem az irányába. Arra gondoltam: „Hogyan lehet az, hogy az evangélium *ekkora* örömhír, és látszólag ilyen kevesen ismerik?!”

A házban, ahol éltem, Bobbie a saját átalakulását élte át. Ahányszor csak konfliktusunk támadt, még akkor is, ha mindketten nagyon idegesnek éreztük magunkat, együtt imádkoztunk és segítséget kértünk az Úrtól. Mindketten hittük és tudtuk: a húgom nem az ellenségem, hanem a gonosz az, aki az ellenség, aki Krisztus testét szétszakítani és megosztani törekszik. Megalázkodnánk és bocsánatot kérnénk, és szükség esetén meg is bocsánatánánk egymásnak. Az Úr pedig olyan erőteljesen dolgozott, hogy idővel jóbarátokká váltunk. A mai napig Bobbie közeli barátom, és mindketten nagyon hálásak vagyunk a kapcsolatunkban vívott küzdelmekért, amelyek az Úrtól való nagyobb függőséget eredményeztek számunkra.

Néhány évvel később az Úr arra készítetett, hogy folytassam tanulmányaimat és doktori címet szerezzek biblikus teológiából. Arra is rávett, hogy az életemet teljesen neki szenteljem, mint a világban cölibátusban élő laikus nő. Az a kiváltság ért, hogy ezt a fogadalmat a jeruzsálemi Szent Sír-templomában tehettem, éppen ott, ahol a hagyomány szerint az a kereszt állt, amelyen Jézus az életét adta értünk, a menyasszonyáért kötött örök házastársi szövetség jegyében.

Több évet szolgáltam az Isten Anyja Közösség vezetőjeként, majd egy szemináriumban a Szentírás professzora lettem. Öröm és megtisztel-

tetés a papságra készülő fiatal férfiak, valamint a diakonátusra készülő férfiak és a laikus diákok tanítása az Egyházban és a világban. Nehéz elhinni, hogy valóban fizetnek azért, hogy a nap nagy részét minden nap Isten Igéjével töltssem!

Hét évvel ezelőtt az Úr egy teljesen új és váratlan kalandra hívott. Akkor kezdődött, amikor három barátom egymástól függetlenül azt mondta nekem: „Találkoznod kell Randy Clarkkal”. Már hallottam Randy Clarkról, egy protestáns gyógyító evangélistáról, de semmit sem tudtam róla. Amikor ez a három ember folyamatosan ragaszkodott ahhoz, hogy találkozzak vele, elkezdtem azt gondolni, hogy talán az Úr próbál valamit üzeni. Feliratkoztam tehát egy Randy Clark által szervezett hétvégi előadásra. Ezen az előadáson mintha megnyílt volna felettünk az ég. Elképesztő fizikai gyógyulások mentek végbe. Voltak lelki gyógyulások, megtérések, próféciaák, Isten hatalmas módon tört be az emberek életébe, jelenléte erőteljesen megnyilvánult köztünk. A természetfeletti élet hétvégeje volt. Arról a hétvégéről azzal a mély meggyőződéssel a szívemben jöttem el, hogy *Isten ezt akarja a katolikus egyházban*. Ez az örökségünk részét képezi. A Szentlélek természetfeletti erejének ez a megnyilvánulása az Egyház életének normális részét képezi.

Egy barátomon keresztül vettem fel a kapcsolatot Randyvel, aki beleegyezett, hogy egy órát beszélgessem velem. Erre az egy óras találkozóra repülőjegyet kellett vennem, és más államba kellett utaznom. Soha nem tettem még ilyen különös dolgot, de tudtam, hogy ezt az Úrnak való engedelmesség alapján kell tennem. Jó volt a találkozásonk, de ami még ennél is fontosabb, Randy meghívott, hogy tartsak vele az egyik missziós útjára Brazíliába. Szervezete, a Global Awakening sok embert küld a világ minden országába misszióba.

Időközben szabbatikus fél évet tartottam abban a szemináriumban, ahol tanítok. A szabbatikus időszak arra szolgál, hogy a tanár az érdeklődési körébe tartozó mélyebb kutatások elvégzése érdekében szünetet tarthasson az oktatásban. Amikor azért imádkoztam, hogy milyen témát kutassak, tudtam, hogy az Úr azt akarja, hogy a gyógyítást tanulmányozzam – a természetfeletti, isteni gyógyítást. És tudtam, hogy az Úr azt akarta, hogy ne csak a gyógyításról szóló könyveket olvassak, hanem valóban tanúja lehessen az Ő gyógyításának. Így a szóban forgó fél évben kétéhes misszióra indultam a braziliai São Pauló-ba Randy Clarkkal.

Két héten át tapasztaltam meg a természetfelettit. A csapatunk minden este egy másik templomba ment (baptista, evangélikus, újkarizmatikus), amely mindig tele volt emberekkel. Az istentiszteletre érkezők közül sokan évek óta nem voltak templomban, ha egyáltalán valaha is voltak. Barátaik hívták meg őket, mert tudták, hogy gyógyulások és csodák mennek majd végbe. Volt dicséret és imádat, egy inspiráló prédikáció, amely felébresztette a hitet, majd jöttek a tanúságtételek, végül imádság a testi gyógyulásokért, valamint a gonosz szellemektől és szenvedélybetegségekől való szabadulásért. A csapat órákon át imádkozott az egyes emberek felett, hogy gyógyuljanak meg a különböző betegségekből. Sok gyógyulás ment végbe, némelyik rendkívüli volt. Egy kerekesszékes fiatal nő, akinek a degeneratív csípőbetegsége miatt nagy fájdalmai voltak, fel tudott állni a székéből és fájdalom nélkül járni. Egy mankós fiatalember, akinek egy motoros baleset miatt a bokájába fémrudakat és csavarokat implantáltak, a mankóit a levegőben tartva előjött, fel-le ugrált, hogy megmutassa, nincs több fájdalma. Daganatok tűntek el. Süket fülek nyíltak ki, és vak szemek kezdtek újra látni.

De az istentiszteletek csúcspontja a vége felé jött el, amikor felkérték mindazokat, akik ezt még soha nem tették meg, hogy jöjjenek elő, és nyilvánosan hívják be Jézust az életükbe, mint Urat és Megváltót. Most, hogy látták, amint Jézus csodákat visz végbe, nem tagadhatták meg, hogy él! És arra vágyik, hogy minden ember életének részese lehessen a gyógyító és átalakító erejével. Mindenki számára világossá tették, hogy ez nem pusztán egy jelképes gesztus: ez egy óriási döntés, ami egész életen át tartó következményekkel jár – a legjobb döntés, amit valaha meg lehet hozni. Az emberek lassan kezdtek előre jönni, ki tétován, ki lelkesen, sokan könnyekkel küszködve. Eleinte egy maroknyi, majd egy tucat, aztán 50, 100, végül 200 ember jött előre. Az előadó egyszerű imádsággal vezette őket, amelyben megbánták bűneiket és meghívták Jézust, hogy jöjjön és uralkodjon az életükben. Nyilvánvaló volt, hogy a Szentlélek drámai módon érintette meg őket, mintha a pünkösdi események ismétlődnének meg. Így első kézből láttam a jelek és csodák hatalmas evangelizáló erejét. Olyan volt, mintha az Apostolok Cselekedeteit élnénk át újra.

A misszió végére már tudtam, hogy „lehetetlen nekünk, hogy el ne beszéljük, amiket láttunk és hallottunk” (vö. ApCsel 4,20). Ez az élmény,

amelyben megélhettem, hogy az Úr mennyire erőteljesen aktív, és megtapasztaltam, hogy a szemem előtt annyi gyógyulást visz végbe, hogy elérje az elveszetteket, megváltoztatott. Tudtam azt is, hogy a látottak és hallottak alapján kell cselekednem. Imádkoznom kellett a gyógyulásokért, és kockázatot kellett vállalnom a hitben, amint ezt Randy és a csapat részéről láttam. Miután ennek vége lett, egy katari katolikus konferencia előadója, közvetlenül a brazil misszió után. Tudtam, hogy nemcsak beszélnem kell a gyógyításról, hanem reményteli hittel imádkoznom is kell a gyógyításért. Ijesztő volt. Mi történik, ha gyógyulásokért imádkozom a 3000 fős közönség előtt, és semmi nem történik? De engedelmeskednem kellett az Úrnak. Így azon a konferencián a hit felkeltésére irányuló előadást tartottam, és beszéltem néhány gyógyulásról, amelynek tanúja voltam. Aztán imádkoztam néhány konkrét betegség gyógyulásáért, egyszerű imákban vezettem a hallgatóságot: „Fülek, nyíljatok meg Jézus nevében!”

Gyorsan kellett elhagynom a színpadot, hogy a következő előadónak időt biztosítsak. Meglepetésemre a következő felszólaló könnyek közt jött fel az emelvényre. Azt mondta a hallgatóságnak: „Több hónapja halláskárosodás van a bal fülemben, mióta eltaláltak egy futball-labdával. Nagyon aggódtam ezért. De amikor azt imádkoztad, hogy: „Fülek, nyíljatok meg Jézus nevében”, a fülem felpattant, és most tisztán hallok! Micsoda jele az Úr hűségének.

E misszió után alaposan tanulmányoztam, mit mond a Szentírás a gyógyításról, különösen az evangéliumokban, valamint a gyógyításra vonatkozó részeket az egyházatyák írásaiban, a szentek életében és a katolikus hagyományban. Egyre világosabbá vált, hogy a történelem során a gyógyítások, csodák, jelek és csodatételek az Egyház életének rendszeres részét képezték, főleg az intenzív evangelizáció időszakában. Röviden szólva: a természetfölötti a normális keresztény élet része! Csak a felvilágosodás, a szkepticizmus és a szekularizáció által megrekedt modern korszakunk szerint következnek be gyógyulások és csodák nagyon ritkán, ha történnek egyáltalán. E tanulmány eredményeit és tapasztalatait a *Gyógyítás* című könyvembe foglaltam bele. Az egyik legfontosabb dolog, amit megtanultam, hogy az Úr sokkal gyakrabban szeret gyógyítani, mint gondolnánk, és ehhez az *egyszerű embereket* szereti felhasználni. Voltaképpen minden tanítványának ezt az utasítást adta: „*Gyógyítsátok*

meg az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelgett hozzátok az Isten országa!” (Lk 10,9).

Csak egyet osztok meg veletek a rengeteg gyógyulás közül, amelynek tanúja voltam. Néhány héttel ezelőtt úgy döntöttem, hogy városom, Ypsilanti belvárosába megyek, csupán azért, hogy imádkozzak valakivel, akinek gyógyulásra volt szüksége. Imádkoztam: „Uram, kérlek, mutasd meg, mit akarsz meggyógyítani”, és azt gondoltam, hogy „bal bokát” mondott. Így a belvárosba hajtottam, leparkoltam a kocsival, és elkezdtem körbesétálni. Egy idős, nehéz helyzetű nőt láttam bottal jární, még-hozzá lassan és nagyon nehezen. Mivel introvertált ember vagyok, össze kellett szednem a bátorságomat, hogy odamenjek hozzá és beszéljek vele, de hozzá léptem és azt mondtam: „Úgy tűnik, fájdalmai vannak járás közben.” Nagyon barátságos volt, és azt mondta: „Ó, igen, nagyon fáj.” Azt mondtam: „Ez furcsán hangozhat, de azt hiszem, az Úr azért küldött ide, mert meg akarja gyógyítani valakinek a bokáját.” Azt válaszolta: „Nem a bokám, hanem a térdem!” Azt mondtam: „Azt hiszem, nincs nagyon messze tőle!” Tapasztalatból tudtam, hogy nem mindig halljuk tisztán az Urat, de hibáink ellenére Ő cselekszik. Mondtam neki, hogy gyakran láttam, amint Jézus meggyógyítja az embereket, és megkérdeztem, imádkozhatnék-e a térdéért. Hajlandó volt, de azt mondta, hogy nem gondolja, hogy Isten meggyógyítja, mert a térdproblémái részben az ő hibájából alakultak ki a túlélés miatt. Elmagyaráztam, hogy Isten nem azért gyógyítja meg az embereket, mert méltók rá, inkább a méltatlanokat gyógyítja. A 41. zsolttár úgy fogalmaz: „Én nyomorult és szegény vagyok. Uram, siess segítségemre! Te vagy gyámolom és szabádtítóm, ne késlekedj tovább, Istenem!” Nem azt mondja, hogy „Ó, Uram, gyógyíts meg, hisz jót cselekedtem, megérdemlem.”

Gwennek hívták. Ezért először Gwenért imádkoztam, hogy megkapja Isten feltétel nélküli szeretetét. Megkértem, hogy kérje Isten bocsánatát az ételek terén elkövetett túlzásaiért és a testével való rossz bánásmódot, és hogy higgyen abban, Jézus vére által megbocsátottak neki. Aztán a térdéért imádkoztam. Megkértem, hogy álljon fel és próbálja ki őket. Azt mondta: „Ez furcsa. Általában ha felállok, fájnak.” Arra biztattam, hogy próbáljon meg bot nélkül jární. Pár perc múlva már feltartotta a botját a levegőben, és azt mondta: „Nincs fájdalmam. Ez egy csoda! Ez egy csoda!” Ezek után körbesétáltunk Gwennel, majd leültünk egy padra és

Isten szeretetéről beszélgettünk. Megtudtam, hogy az idősek otthonából jött a tikkasztó hőségben, fájdalmak közepette az úton, csak azért, hogy egy használt áru üzletben dolgozó nőnek limonádét vásároljon. Milyen szép, hogy az Úr sokkal többet adott Gwennek aznap! Úgy gondolom, hogy az Úr azt akarja, hogy gyermekeit gyakran ériék ilyen jellegű találkozások, amelyekben elmondjuk az embereknek azt az örömhírt, hogy itt van a királyság, mert itt van a Király, és maguk is megtapasztalhatják, hogy Jézus valóban él. Köszönöm Istennek a minden reggel megújuló kegyelmét és mindazt, amit életemben tett!

*Egész életemben az Úrnak énekelek,
zsoltárokkal dicsérem, amíg csak vagyok.
(Zsolt 104,33)*